

ната са евила. Богъ нареклъ свѣтлината день, а тъмнотата—нощъ. Отъ тогазъ са наченхало и врѣмето, наченхали да са четхтз денѣтъ и нощитѣ. Тѣй първо поеванке на свѣтлината было и сѣстава първыя день. Свѣтлината была, но нито земата, нито небесната твърдь были още видѣны; тѣ още не были отдѣлены една отъ друга; и за живытѣ сщщества не было още възможно да живѣхтз, да дышхтз, да са движхтз и да дѣйствоватз. И ето Богъ рекхалъ: да вѣдетз твърдь (*). И твърдь-та тозъ часъ са евила, и станхало тѣй пространство въздѣшно междъ небето и земата, растворилахъ са, като чадъръ, този околчастъ сводъ небесенъ, открило са тѣй видимото небе, което е сега надъ насъ, и наченхали да плаватз облацитѣ, тѣзи въздѣшни воды, сѣбраны наедно. Тѣй прѣминхалъ вторыйтъ день.

Пространството междъ небето и земата было открыто, небесныйтъ сводъ былъ устроенъ, въздѣшнитѣ воды на мѣстата си. Но земата още не была готова, въ нея още нѣмало никаквы растенія, и та цѣла была покрыта съ вода. Слѣдователно нѣмало още мѣсто дѣ да живѣхтз и отъ какво да са хранхтз живы сщщества. И ето Богъ рекхалъ: да со-

(*) Быт. 1, 6.